

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2004, Sekcja III — Komisja**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2004 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając ostateczne roczne sprawozdania finansowe Wspólnot Europejskich za rok budżetowy 2004 — Tom I – Sprawozdania skonsolidowane w sprawie wykonania budżetu oraz skonsolidowane sprawozdania finansowe (SEC(2005)1158 — C6-0352/2005 — SEC(2005)1159 — C6-0351/2005) ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o absolutorium za 2003 r. (COM(2005)0449 i COM(2005)0448) oraz dokument roboczy Komisji — załącznik do sprawozdania skierowanego przez Komisję do Parlamentu Europejskiego w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o absolutorium za 2003 r. (SEC(2005)1161),
 - uwzględniając komunikat Komisji „Podsumowanie za rok 2004” (COM(2005)0256),
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie wewnętrznych kontroli przeprowadzonych w 2004 roku (COM(2005)0257),
 - uwzględniając opinię nr 2/2004 Trybunału Obrachunkowego w sprawie modelu „jednolitej kontroli” (oraz projekt wspólnotowych ram kontroli wewnętrznej) ⁽³⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Trybunału Obrachunkowego z dnia 15 czerwca 2005 r. na temat harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2005)0252),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Trybunału Obrachunkowego — Plan Działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006)0009),
 - uwzględniając sprawozdanie finansowe Trybunału Obrachunkowego za rok budżetowy 2004 z załączonymi do niego dpowiedziami kontrolowanych instytucji ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając dostarczone przez Trybunał Obrachunkowy na podstawie art. 248 Traktatu WE poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 14 marca 2006 r. (5971/2006 — C6-0092/2006),
 - uwzględniając art. 274, 275 i 276 Traktatu WE oraz art. 179a i 180b Traktatu Euratom,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁶⁾, a w szczególności art. 145, 146 i 147,
 - uwzględniając art. 70 oraz załącznik V Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie zainteresowanych komisji (A6-0108/2006),
- A. mając na uwadze, że informacje finansowe wysokiej jakości są kojarzone z bardzo dobrym zarządzaniem finansowym oraz mając na uwadze, że bardzo dobre zarządzanie finansowe generuje realne korzyści ekonomiczne;
- B. mając na uwadze, że przyznanie Komisji jasnego zakresu odpowiedzialności w tworzeniu sprawozdań finansowych oraz wymaganie odpowiednich aprobat na poziomie centralnym w związku z tymi informacjami przyczyni się do jakości przekazywanych informacji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2004.

⁽²⁾ Dz.U. C 302 z 30.11.2005, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 107 z 30.4.2004, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 301 z 30.11.2005, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 302 z 30.11.2005, str. 100.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

- C. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie udzielenia absolutorium ⁽¹⁾ Parlament zaproponował, aby każde państwo członkowskie przedstawiało *ex-ante* oświadczenie ujawniające oraz *ex-post* doroczne poświadczenie o wiarygodności (DAS ⁽²⁾) w odniesieniu do wykorzystania przez nie finansowania UE,
- D. mając na uwadze, że procedury do realizacji tego celu zostały ustanowione w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającym przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych ⁽³⁾ wdrażane rozporządzeniem Komisji (WE) nr 438/2001 ⁽⁴⁾ i rozporządzeniem Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽⁵⁾ w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFGR) i Europejskiego Funduszu Rolnego dla Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW),
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 nakłada system trzech poziomów rocznych oświadczeń *ex-post* wydawanych przez państwa członkowskie w następujący sposób: pierwszy — roczne sprawozdania agencji płatniczej; drugi — poświadczenie o wiarygodności z agencji; trzeci — certyfikacja poprzednich oświadczeń przez organ upoważniony do certyfikacji; mając na uwadze, że te podpisy państwa członkowskiego uzupełniają inne wymagane do comiesięcznych wypłat i ocen *ex-ante*,
- F. mając na uwadze, że art. 38 ust. 1 lit. f rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 i art. 15 rozporządzenia (WE) nr 438/2001 przewidują końcowe oświadczenie państwa członkowskiego w sprawie każdej interwencji Wspólnoty wydane przez organ niezależny od różnych władz zarządzających i płatniczych,
- G. mając na uwadze, że Rada ECOFIN w dniu 8 listopada 2005 r. nie zaakceptowała wniosku Parlamentu dotyczącego deklaracji na poziomie krajowym ⁽⁶⁾,
- H. mając na uwadze, że główną zasadą Parlamentu jest przyjmowanie odpowiedzialności właściwych władz politycznych państw członkowskich za środki finansowe oddane do ich dyspozycji,
- I. mając na uwadze, że 80 % wydatków Wspólnoty to środki faktycznie kontrolowane przez państwa członkowskie oraz że brak właściwego poziomu odpowiedzialności na centralnym poziomie państw członkowskich będzie stanowić stałą przeszkodę w otrzymywaniu pozytywnego poświadczenia o wiarygodności,
- J. mając na uwadze, że praca Komisji Kontroli Budżetowej w ujęciu ogólnym, a szczególnie procedura udzielenia absolutorium, jest procesem, którego celem jest ustanowienie pełnej odpowiedzialności ze strony Komisji jako całości, a także ze strony innych zainteresowanych stron zgodnie z Traktatem, stworzenie odpowiedniego środowiska dla ułatwienia powyższego celu oraz poprawa zarządzania finansowego w UE, a tym samym stworzenie solidniejszych podstaw dla procesu podejmowania decyzji w świetle wyników kontroli prowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy,
- K. mając na uwadze, że dobre zarządzanie może zapanować tylko w organizacji, której najwyższe władze kierownicze dają dobry przykład,
- L. mając na uwadze, że dobre zarządzanie oznacza ustalenie solidnego systemu kontroli i równowagi między kontrolerami, księgowymi i audytorami wewnętrznymi z jednej strony, a kierowniczym personelem operacyjnym z drugiej,
- M. mając na uwadze, że efektywna i skuteczna kontrola wewnętrzna powinna zostać włączona jako zasada budżetowa ⁽⁷⁾ do rozporządzenia finansowego, zgodnie z projektem przedstawionym przez Komisję we wspomnianym wyżej komunikacie dotyczącym Planu Działania,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0092.

⁽²⁾ Skrót francuskiego terminu „Déclaration d'assurance”.

⁽³⁾ Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 173/2005 (Dz.U. L 29 z 2.2.2005, str. 3).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 63 z 3.3.2001, str. 21. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2355/2002 (Dz.U. L 351 z 28.12.2002, str. 42).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 1.

⁽⁶⁾ Zob. wnioski Rady ECOFIN z dnia 8 listopada 2005 r. na stronie http://www.fco.gov.uk/Files/kfile/EcofinConclusions_08nov.pdf.

⁽⁷⁾ Obecne zasady budżetowe zostały określone w art. 3 rozporządzenia finansowego jako zasady „jednolitości, rzetelności budżetowej, jednoroczności, równowagi, jednostki rozliczeniowej, uniwersalności, specyfikacji, należytego zarządzania finansami oraz przejrzystości”.

- N. mając na uwadze, że dyrektywy i zalecenia Komisji dla rachunkowości i kontroli sektora prywatnego sugerują, iż Komisja przywiązuje wagę do wysokiej jakości sprawozdawczości finansowej i kontroli,
- O. mając na uwadze, że najskuteczniejszym sposobem, w jaki Komisja może okazać swoje prawdziwe zaangażowanie w przejrzystość oraz wysoką jakość informacji finansowych i sprawozdawczości jest dawanie przykładu i otrzymywanie pozytywnego poświadczenia o wiarygodności z Europejskiego Trybunału Obrachunkowego,

KWESTIE HORYZONTALNE

Wiarygodność rozliczeń

1. zauważa, że, podobnie jak w ubiegłym roku, pomijając konsekwencje braku skutecznych procedur kontroli wewnętrznej dla różnych dochodów i zaliczek, Trybunał wyraża opinię, iż skonsolidowane sprawozdanie roczne Wspólnot Europejskich oraz dołączone informacje dodatkowe wiernie odzwierciedlają przychody i wydatki Wspólnot za rok 2004 i ich sytuację finansową na koniec roku (Poświadczenie o wiarygodności, ust. II i III),
2. zauważa, że Komisja jest zdania, iż problemy zostaną rozwiązane przez nowy system księgowy w 2005 r. (ust. 1.17 sprawozdania rocznego Trybunału);

Bilans otwarcia

3. zwraca uwagę na postęp, jaki został poczyniony w kierunku wdrażania nowych ram księgowych; jest jednak głęboko zaniepokojony uwagą Trybunału dotyczącą opóźnienia w ustanowieniu bilansu otwarcia 2005; zaleca, aby Komisja pilnie zajęła się sprawą braków zidentyfikowanych przez Trybunał w celu uniknięcia negatywnych konsekwencji dla rzetelności sprawozdań finansowych za 2005 r.;
4. zauważa, że to intendenci zatwierdzają liczby potrzebne do ustanowienia bilansu otwarcia na 2005 r. oraz że do księgowego należy przedstawić tę informację finansową oraz zapewnić, że jest ona „prawdziwym i rzetelnym” odzwierciedleniem stanu faktycznego (ust. 1.45 sprawozdania rocznego Trybunału), a tym samym umożliwienie przewodniczącemu Komisji podpisania sprawozdań w imieniu Komisji jako kolegium i zgodnie z postanowieniami Traktatu;
5. uważa niepewność co do tego, kto ponosi ostateczną odpowiedzialność za ustanowienie tych liczb za niemożliwą do zaakceptowania; oczekuje, że te trudności zostaną rozwiązane w 2006 r. i że opóźnienie nie będzie postrzegane jako oznaka niedostatecznego porozumienia pomiędzy intendentami i księgowym;
6. oczekuje, że zostanie w pełnym zakresie poinformowany o wynikach wszczętego przez Komisję w październiku 2005 r. dochodzenia w sprawie nieznanymi kont bankowych związanych z działaniami Komisji i że kwestia ta będzie przedmiotem dalszych czynności;
7. oczekuje, że zidentyfikowane w wyniku powyższych działań konta zostaną skontrolowane, a środki na nich zgromadzone włączone do budżetu ogólnego;

Prefinansowanie

8. zwraca uwagę, że kwoty prefinansowania — czyli środki, które zostały wydane, ale nadal nie zostały ostatecznie zaakceptowane jako uprawnione do finansowania lub wykorzystane — szacuje się na około 64 mld EUR (ust. 1.30 sprawozdania rocznego Trybunału), co stanowi około 2/3 budżetu;
9. uważa, że Komisja powinna zapewnić rozsądną politykę (uniknąć zbyt hojnych zaliczek i zbyt długich opóźnień w zamykaniu programów i projektów) w zakresie prefinansowania, w celu ograniczenia wagi finansowej niewykorzystanych kwot i/lub kwot, które nie zostały ostatecznie zaakceptowane jako wydatki uprawnione do finansowania; wzywa Komisję do przedstawienia właściwej dla tej sprawy komisji PE propozycji dotyczącej jej planu zarządzania przyszłym prefinansowaniem zgodnie z wyżej przedstawionymi uwagami;

Działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

10. przyjmuje z zadowoleniem wyżej wspomnianą opinię nr 2/2004 Trybunału Obrachunkowego, która obejmuje projekt zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej Wspólnoty jako ram, w obrębie których będą analizowane słabe punkty kontroli finansowej i określane wymagane działania naprawcze, oraz przypomina jej główne zasady wymienione w ust. 57:
 - „wspólne zasady i standardy ... [należy] zastosować na wszystkich poziomach administracji zarówno w instytucjach unijnych, jak i państwach członkowskich”,
 - kontrole wewnętrzne powinny „zapewnić odpowiednią” (nie absolutną) „gwarancję co do legalności i prawidłowości transakcji, zgodnie z zasadami gospodarności, efektywności i skuteczności”,
 - „koszty kontroli powinny odpowiadać korzyściom, jakie niosą ze sobą te kontrole, zarówno w sensie finansowym, jak i politycznym”,
 - „system powinien opierać się na logicznej strukturze łańcuchowej, w której kontrole są przeprowadzane, rejestrowane i raportowane według wspólnego standardu tak, aby wszyscy uczestnicy mogli polegać na tych kontrolach”;
11. przyjmuje z zadowoleniem działania Komisji pod przewodnictwem Jose Manuela Barroso, dla których celem strategicznym jest otrzymanie pozytywnego poświadczenia o wiarygodności od Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, o którym mowa w komunikacie Komisji z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie Strategicznych Celów na lata 2005 — 2009, Europa 2010: Partnerstwo dla odnowy europejskiej: dobrobyt, solidarność i bezpieczeństwo (COM(2005)0012);
12. z równym zadowoleniem przyjmuje wspomniany wyżej komunikat Komisji na temat harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej, panel ekspertów i Plan Działania, które nastąpiły w odpowiedzi na rezolucję Parlamentu w sprawie absolutorium za 2003 r. oraz jako reakcja na opinię Trybunału nr 2/2004;
13. wspiera wysiłki Komisji zmierzające do potraktowania tej sprawy priorytetowo; uważa jednak, że podczas gdy Komisja ponosi pełną odpowiedzialność na mocy Traktatu za wykonanie budżetu, to w rzeczywistości cztery na każde pięć euro znajdujące się w budżecie znajduje się w dyspozycji państw członkowskich i w ich wspólnym zarządzaniu; w związku z tym podkreśla, że bardzo ważne jest, aby państwa członkowskie wzięły aktywny udział w tej inicjatywie oraz aby prezydencje Rady traktowały ją priorytetowo i zawarły jako osobny temat w swoich półrocznych programach roboczych;
14. podkreśla, że jeżeli Komisja ma ponosić odpowiedzialność za wydatki, musi dysponować mechanizmami, które umożliwią jej ponoszenie takiej odpowiedzialności, a jeżeli te mechanizmy nie zostaną jej udostępnione, zakres tej odpowiedzialności powinien być zmieniony;
15. podkreśla, że braków w zarządzaniu finansowym Unii Europejskiej nie można po prostu zredukować do kwestii pozytywnego lub negatywnego poświadczenia o wiarygodności; w związku z tym ostrzega przed otrzymaniem pozytywnego poświadczenia o wiarygodności bez idącej za tym odpowiedniej poprawy jakości zarządzania finansowego;
16. podkreśla, że odpowiedzialność za zarządzanie finansowe leży po stronie Komisji i państw członkowskich i że zadaniem zarówno Komisji, jak i państw członkowskich jest zapewnienie, aby Trybunał był w stanie w wyniku kontroli znaleźć dowody na dokonanie postępu w zakresie odpowiedniego zarządzania ryzykiem błędów;
17. jest zdania, że działania w kierunku poprawy zarządzania finansowego w Unii muszą być wspierane oraz muszą nabrać dynamiki poprzez ścisły monitoring postępu w Komisji i państwach członkowskich;
18. uważa, że państwa członkowskie muszą brać odpowiedzialność za wykorzystanie przez nie funduszy UE, a ich krajowe parlamenty i media muszą być głównymi gwarantami tej odpowiedzialności; nalega, by Trybunał Obrachunkowy i krajowe organy kontrolne podjęły dalsze kroki w celu dostarczenia im łatwo dostępnych i wysokiej jakości informacji na temat słabych stron lokalnych kontroli finansowych;

Tabela wyników dla wdrożenia zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

19. wzywa Komisję do opublikowania i przedstawienia Komisji Kontroli Budżetowej szczegółowej tabeli wyników dla każdego obszaru perspektywy finansowej, wraz ze szczegółowymi celami do osiągnięcia w określonym terminie na wprowadzenie działań określonych jako konieczne dla ustanowienia zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej oraz dla prezentowania postępu tych działań właściwej przedmiotowo komisji co pół roku; ponadto oczekuje, że zintegrowane ramy kontroli wewnętrznej będą wdrażane od 1 maja 2009 r., umożliwiając Komisji ustalenie docelowej daty wystawienia poświadczenia o wiarygodności;
20. zwraca się o dalsze szczegółowe informacje — na poziomie Komisji i na poziomie państw członkowskich (oraz na poziomie regionalnym w razie potrzeby) — o wykonanych działaniach, tych które nie zostały wdrożone, powodach opóźnień, terminach, skuteczności wykonania itp. tak aby zyskać pełny obraz otrzymanych wyników oraz kwestii nierozwiązanych; wzywa Komisję do przedstawienia mu tych informacji w ramach przygotowań do procedury udzielenia absolutorium za rok 2005;
21. zachęca Trybunał Obrachunkowy do:
 - przeanalizowania wykonania zaproponowanego Planu Działania na podstawie sporządzonej przez Komisję oceny luk oraz do przetestowania skuteczności systemów nadzoru i kontroli w zarządzaniu ryzykiem błędu w ciągu pięcioletniego programu kontroli długofalowej,
 - oceny związanego z tym corocznego poświadczenia Dyrekcji Generalnych na temat skutecznego działania systemów nadzoru i kontroli, oraz stosowności podjętych działań uzupełniających, jeżeli nie działają one skutecznie, szczególnie w państwach członkowskich;
22. z zadowoleniem przyjmuje 16 konkretnych działań przewidzianych w Planie Działania; wzywa Komisję do zapewnienia ich udanej realizacji w interesie Unii Europejskiej i jej obywateli; podkreśla, że uprzednie zaakceptowanie przez Parlament wysiłków i zamiarów w postaci porozumienia lub zbliżenia pozycji stoi w sprzeczności z jego rolą jako niezależnego organu udzielającego absolutorium i jako taki może on jedynie oceniać Komisję *ex-post*, na podstawie osiągniętych wyników;

Poświadczenie o wiarygodności

23. zauważa, że obecne pojedyncze poświadczenie o wiarygodności nie jest wystarczające dla określenia obszarów sukcesów i niepowodzeń; zauważa, że wiele równorzędnych krajowych systemów kontroli połączonych jest w oparciu o pojedyncze działy; proponuje, aby Trybunał Obrachunkowy dokonał przeglądu systemu poświadczeń o wiarygodności w celu stworzenia odrębnych poświadczeń o wiarygodności osobno dla wszystkich Dyrekcji Generalnych w obrębie Komisji w ramach ogólnego poświadczenia o wiarygodności;
24. zauważa, że taki system, w połączeniu z równorzędnymi systemami krajowymi stworzyłby wzór określający obszary wzbudzające największe wątpliwości zarówno na płaszczyźnie horyzontalnej, w odniesieniu do programów Komisji, jak i wertykalnej, w odniesieniu do odpowiedzialności państw członkowskich;

Uproszczenie

25. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji, aby uprościć otoczenie prawne, której celem powinno być przede wszystkim zmniejszenie biurokratycznych obowiązków nałożonych na między innymi osoby fizyczne i MŚP; wierzy, że ostateczne cele zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej zostaną osiągnięte tylko przy znaczącej redukcji ciężaru zbyt wielu i nadmiernie obciążających regulacji;
26. podkreśla, że prostota i przejrzystość to dwa najskuteczniejsze instrumenty kontroli finansowej; nalega, aby Komisja przy projektowaniu programów i przedsięwzięć wzięła pod uwagę związek pomiędzy pożądanymi wynikami poszczególnych programów, złożoność zasad, którym podlegają oraz prawdopodobieństwo wystąpienia błędów;

27. zwraca się do Komisji o sporządzenie sprawozdania na temat efektywności istniejących ram regulacyjnych dla systemów deklaracji różnych organów państw członkowskich w sprawie zarządzania, wiarygodności i certyfikacji, biorąc pod uwagę:
- szczegółowe określenie stopnia wdrożenia istniejącego prawodawstwa przez państwa członkowskie i mechanizm regulacyjny;
 - jego biurokratyczne i administracyjne koszty ponoszone przez europejskich podatników;
 - jego wartość dodaną w zakresie zapobiegania złej administracji i odzyskiwania funduszy Wspólnoty;
 - jego wpływ na właściwy podział kompetencji;
 - spójność wielu istniejących systemów deklaracji;
 - zalety ustanowienia wspólnej dla państw członkowskich procedury pojedynczego poświadczenia o wiarygodności w kontekście rozporządzenia finansowego zamiast rozproszonego prawodawstwa sektorowego;
- zwraca się do Komisji o wystąpienie z odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi w zależności od wyniku ww. analizy;

Krajowe deklaracje w sprawie zarządzania, wiarygodności i certyfikacji

28. ubolewa nad decyzją Rady, która odmówiła omówienia na poziomie krajowym poświadczeń udzielanych *ex ante* oraz deklaracji udzielanych *ex post*; w związku z tym zachęca krajowe komisje ds. rozliczeń publicznych, a także parlamenty krajowe do zdobywania informacji od swoich rządów oraz do przeprowadzenia debaty parlamentarnej na temat stanowiska rządów w sprawie ust. 12 wspomnianych wyżej konkluzji Rady ECOFIN, które brzmi następująco:
- „Biorąc pod uwagę potrzebę niekwestionowania istniejącej równowagi pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi lub szukania kompromisu między odpowiedzialnością za zarządzanie i odpowiedzialnością za wyniki na poziomie operacyjnym, Rada wierzy, że obecne deklaracje składane na poziomie operacyjnym mogą stanowić ważny środek zapewniający dla Komisji oraz ostatecznie dla Trybunału Obrachunkowego i powinny być użyteczne i oszczędne, oraz powinny być brane pod uwagę przez Komisję oraz ostatecznie przez Trybunał Obrachunkowy w wydawaniu pozytywnego poświadczenia o wiarygodności”;
29. odrzuca wnioski Rady, że instrumenty zaproponowane przez Parlament „kwestionowałyby istniejącą równowagę pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi” skoro podkreślają one po prostu odpowiedzialność państw członkowskich, zgodnie z drugim zdaniem pierwszego ustępu art. 274 Traktatu;
30. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez Komisję inicjatywy prowadzące do zwiększenia odpowiedzialności państw członkowskich za poprawę kontroli działań w ramach podziału zarządzania, w celu otrzymania potwierdzenia wiarygodności, a szczególnie zobowiązanie Rady do sporządzania na odpowiednim szczeblu krajowym rocznego podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji;
31. przypomina, że podczas gdy na mocy art. 274 Traktatu Komisja ponosi odpowiedzialność za wykonanie budżetu, państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za kontrolę środków znajdujących się we wspólnym zarządzaniu, określonych w regulacjach sektorowych i ich szczegółowych zasadach;
32. zwraca uwagę na fakt, że państwa członkowskie mogą w sposób dowolny organizować tę kontrolę w sposób, jaki ich zdaniem jest najlepszy, przy uwzględnieniu ich struktur instytucjonalnych i administracyjnych i obowiązujących norm międzynarodowych, biorąc pod uwagę, że państwa członkowskie, podobnie jak Komisja powinny przestrzegać międzynarodowych norm oraz że w praktyce odpowiedzialność jest rozłożona na wiele różnych organów podległych ministerstwom rządów krajowych lub władzom regionalnym;
33. uważa, że Komisja powinna dążyć do tej samej geograficznej lokalizacji agencji płatniczych (Wspólna Polityka Rolna) i organów zarządzających (Fundusze Strukturalne) oraz zawsze kiedy jest to możliwe łączyć je w jeden organ w każdym państwie członkowskim w celu umożliwienia Komisji śledzenia gdzie, kiedy i w jaki sposób środki unijne są wykorzystywane w państwach członkowskich;

34. biorąc pod uwagę dużą liczbę właściwych organów kontroli uważa, że należy z zadowoleniem przyjąć i wspierać inicjatywy mające na celu standaryzację w zakresie kontroli;
35. podkreśla, że art. 274 Traktatu wymaga również, aby państwa członkowskie współpracowały z Komisją w celu zapewnienia, że przydzielone środki będą wykorzystane zgodnie z zasadami dobrego zarządzania finansami;
36. w związku z tym uważa, że Komisja powinna mieć możliwość zażądania zapewnienia ze strony każdego państwa członkowskiego, że te obowiązki w zakresie kontroli zostały w pełni spełnione, a w szczególności, że ryzyko błędu w transakcjach leżących u podstaw rozliczeń jest odpowiednio zarządzane;
37. wierzy, że deklaracja wydana na szczeblu politycznym dotycząca wszystkich środków Wspólnoty znajdujących się we wspólnym zarządzaniu i podpisana przez ministra finansów, zgodnie z projektem przedstawionym we wspomnianej wyżej rezolucji w sprawie udzielania absolutorium za 2003 r. nadal jest koniecznością i byłaby dużym krokiem naprzód;
38. z zadowoleniem stwierdza, że zarówno Rada, jak i Komisja są zgodne co do wagi zwiększenia kontroli budżetowej; jest zdania, że cel ten musi być osiągnięty bez zwiększania ciężaru administracyjnego i że takie uproszczenie leżące u podstaw prawodawstwa stanowi w związku z tym warunek wstępny; wierzy, że w celu otrzymania potwierdzenia wiarygodności powinno się przyznać pierwszeństwo należytemu zarządzaniu finansowemu funduszami w ramach dzielonego zarządzania; jest zdania, że służące temu celowi przepisy powinny być zawarte, tam gdzie należy, w odpowiednich podstawowych aktach prawnych; stwierdza, że jako część zwiększonej odpowiedzialności za fundusze strukturalne oraz zgodnie z krajowymi wymogami konstytucyjnymi właściwe instancje kontrolne państw członkowskich opracowują ocenę dotyczącą zgodności systemów zarządzania i kontroli z przepisami Wspólnoty; z zadowoleniem przyjmuje do wiadomości fakt, że państwa członkowskie przyjęły na siebie zobowiązanie sporządzania na odpowiednim szczeblu krajowym rocznego podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji;
39. zwraca uwagę na fakt, że możliwy podpis na szczeblu państw członkowskich to nie tylko kwestia formy, ale po pierwsze i przede wszystkim sygnał wskazujący na spodziewaną jakość systemów nadzoru i kontroli działających na mocy tego podpisu; przypomina o swojej rezolucji z dnia 2 lutego 2006 r. dotyczącej krajowych deklaracji w sprawie zarządzania ⁽¹⁾, w której przyznaje, że w praktyce deklaracje te mogą obejmować „kilka — a nie jedną — deklaracji na szczeblu krajowym, tak aby odzwierciedlać federalne i zdecentralizowane systemy polityczne w niektórych państwach członkowskich”.
40. zwraca uwagę na opór państw członkowskich i pragnie być pragmatyczny oraz konstruktywny i podkreśla, że ważną rzeczą jest znalezienie sposobu na identyfikowanie niedociągnięć w obecnie działających systemach kontroli i nadzoru oraz podjęcie odpowiednich działań naprawczych w celu osiągnięcia lepszego zarządzania finansami unijnymi;
41. przyjmuje z zadowoleniem dyskusję o tym, który organ byłby najlepszy do pełnienia tej roli i zachęca Komisję oraz Radę do rozważenia alternatywnego podejścia wynikającego z zainteresowania Rady deklaracjami na poziomie sektorowym, zgodnie z ust. 9 konkluzji Rady ECOFIN ⁽²⁾;

Deklaracje ex-ante i ex-post dla każdego obszaru perspektyw finansowych

42. zwraca uwagę na następujące liczby:
 - w okresie 1994 — 1999 Komisja zatwierdziła 1 104 programy funduszy strukturalnych oraz 920 projektów w ramach Funduszu Spójności (ust. 5.4 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego);
 - w okresie 2000 — 2006 realizowanych jest 606 programów funduszy strukturalnych, 1 163 projekty w ramach Funduszu Spójności oraz 72 programy w ramach ISPA (Przedakcesyjnego Instrumentu Polityki Strukturalnej) (ust. 5.4 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego);

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0043.

⁽²⁾ „Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, powinna zapewnić ocenę obecnej kontroli na poziomie sektorowym i regionalnym, a także dokonać oceny istniejących oświadczeń i deklaracji”.

- każdy program może składać się z kilkunastu tysięcy projektów (ust. 5.10 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego);
 - w ramach Wspólnej Polityki Rolnej jest 91 Agencji Płatniczych (tabela 4.2 w sprawozdaniu rocznym Trybunału Obrachunkowego);
43. w pełni zgadza się z Trybunałem, że „najważniejsze ryzyko dla legalności i prawidłowości wydatków na działania strukturalne wynika z faktu, że w procesie zarządzania uczestniczy wiele różnych podmiotów i organów, oraz z dużej liczby programów realizowanych przez lata. Znaczenie ma również zakres potencjalnych niedociągnięć w systemach zarządzania i kontroli”; zgadza się też ze stwierdzeniem, że „istnieje wiele, nie zawsze jasnych, warunków kwalifikowalności, co powoduje ryzyko rozbieżnych interpretacji” (ust. 5.10 sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego);
44. podkreśla, że ani Komisja ani — ostatecznie — Trybunał, nie mogą poddawać obserwacji każdego pojedynczego certyfikatu i/lub raportu z kontroli pochodzącego z pierwszego lub drugiego szczebla kontroli ze względu na bardzo dużą liczbę projektów, programów i agencji płatniczych;
45. w związku z tym jest zdania, że istniejąca duża liczba poszczególnych certyfikatów i/lub raportów z kontroli w każdym większym sektorze powinna być konsolidowana na centralnym poziomie państw członkowskich, w celu zagwarantowania jakości informacji w poszczególnych deklaracjach wydawanych na niższym poziomie; proponuje, aby państwa członkowskie wzięły aktywny udział w poprawie wykorzystania niezależnych wyników audytu jako jednego z elementów łańcucha kontroli; uważa, że podejście takie pomogłoby uprościć i dałoby cenny ogląd na legalność i prawidłowość transakcji zawieranych na poziomie krajowym oraz przyczyniłoby się wydania poświadczenia;
46. zachęca Komisję do przedstawienia projektu formy i treści takich uzupełniających uzgodnień w ramach wdrażania Planu Działania do zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej oraz zachęca państwa członkowskie, jako działanie tymczasowe, do określenia organu na centralnym poziomie państw członkowskich, który byłby odpowiedzialny za wydawanie deklaracji i odpowiednie informowanie Komisji;

Oświadczenie ujawniające *ex-ante*

47. ponownie stwierdza, że formalne oświadczenie ujawniające *ex-ante* powinno potwierdzić, że struktury organizacyjne stosowane w państwach członkowskich są zgodne z wymogami prawodawstwa wspólnotowego i że oczekuje się wobec nich skuteczności w zarządzaniu ryzykiem oszustwa i błędów w transakcjach leżących u podstaw rozliczeń, zgodnie z zasadną pomocniczości;
48. jest zdania, że oświadczenie ujawniające *ex-ante* na centralnym poziomie państw członkowskich powinno być wspierane przez równorzędne oświadczenie dyrektora każdej agencji płatniczej (Wspólna Polityka Rolna) oraz organu zarządzającego (Fundusze Strukturalne) odpowiedzialnej/ odpowiedzialnego za zarządzanie środkami wspólnotowymi i ich kontrolę;

Poświadczenia o wiarygodności *ex-post*

49. zwraca uwagę, że poświadczenie o wiarygodności *ex-post* wydawane na centralnym poziomie państw członkowskich mogłoby uwzględnić wieloletni wymiar w procesie odpowiedzialności oraz wieloletni charakter większości programów Wspólnoty, a także równocześnie zapewnić, że systemy kontroli działały skutecznie w danym roku;
50. spodziewa się, że poświadczenie o wiarygodności *ex-post* wydawane na centralnym poziomie państw członkowskich powstanie na bazie deklaracji ze strony dyrektora każdej agencji płatniczej (Wspólna Polityka Rolna) oraz organu zarządzającego (Fundusze Strukturalne) oraz raportów z certyfikacji sporządzanych przez dyrektorów organów certyfikujących;

Art. 53 ust. 5 rozporządzenia finansowego

51. nalega, aby do chwili wprowadzenia takiej sektorowej konsolidacji na centralnym poziomie państw członkowskich dla każdego obszaru perspektyw finansowych oraz biorąc pod uwagę niechęć państw członkowskich do udzielania Komisji potrzebnych zapewnień, Komisja w pełni zastosowała art. 53 ust. 5 rozporządzenia finansowego, w ramach którego Komisja przyjmuje ostateczną odpowiedzialność za wykonanie budżetu zgodnie z artykułem 274 Traktatu poprzez zastosowanie „procedur rozliczeń lub mechanizmów korekty finansowej”;

52. zachęca państwa członkowskie do wydania dobrowolnego poświadczenia na poziomie krajowym o treści opisanej w ust. 45; zaleca, aby wszystkie państwa członkowskie wydające takie poświadczenie zostały poddane zredukowanemu programowi kontroli, jeżeli Komisja uważa, że w rzeczywistości obniżyłoby to ryzyko błędu w stosunku do sytuacji państwa członkowskiego, które takiej deklaracji nie wydało;
53. w związku z tym zachęca Komisję do ustanowienia bardziej intensywnego programu kontroli rozliczeń *ex-post* i do pełnego wykorzystania mechanizmów zawieszenia płatności lub korekty finansowej, zawsze gdy Komisja nie będzie mogła otrzymać takiego zapewnienia od państw członkowskich;
54. zachęca serdecznie parlamenty krajowe (a szczególnie krajowe komisje rozliczeń publicznych i komisje COSAC) do omówienia tego zagadnienia z ich rządami krajowymi;
55. zachęca Komisję i Trybunał do potwierdzenia na podstawie konkretnych dowodów, że konsolidacja na centralnym poziomie państw członkowskich dla każdego obszaru perspektyw finansowych, która ma gwarantować jakość poszczególnych sprawozdań i/lub sprawozdań z kontroli, będzie skutecznym środkiem wspierającym dla wstępnego wniosku o wydanie jednego ogólnego oświadczenia na poziomie politycznym, obejmującego wszystkie środki wspólnotowe znajdujące się we wspólnym zarządzaniu;

Przejrzystość

56. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w sprawie przejrzystości i oczekuje, że przeprowadzi ona konkretne działania i inicjatywy legislacyjne prowadzące do przejrzystości w zakresie wydawania i gospodarowania funduszami UE;
57. zachęca Komisję do zrobienia co w jej mocy, aby państwa członkowskie udostępniły publicznie informacje o projektach i beneficjentach funduszy UE w ramach wspólnego zarządzania;
58. uważa, że bieżąca sytuacja, w której większość państw członkowskich nie udostępniła informacji o projektach i beneficjentach funduszy UE w ramach wspólnego zarządzania nie sprzyja ogólnej przejrzystości w Unii Europejskiej; w związku z tym zdecydowanie nalega, aby Komisja i państwa członkowskie rozwiązały te nieprawidłowości;
59. podkreśla, że istnieją problemy odnośnie bieżącego sposobu, w jaki Komisja stosuje zasady publikacji *ex ante* i *post* w zakresie funduszy zarządzanych centralnie, z uwagi na fakt, otrzymanie informacji jest trudne ponieważ poszczególne dyrekcje generalne mają różne sposoby publikowania danych w internecie;
60. zwraca uwagę na potrzebę większej otwartości w odniesieniu do różnego rodzaju grup ekspertów doradzających Komisji a także komisji pracujących w ramach procedury komitologii;
61. wzywa Komisję do ułatwienia dostępu społeczeństwa do informacji o różnych rodzajach grup ekspertów, włączając w to dane o działalności i składzie tych grup;

Możliwa rola krajowych urzędów kontroli

62. przypomina, że w swojej rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium za 2003 r. uznał za konieczne „zbadać w jaki sposób krajowe organy kontroli mogą odgrywać bardziej czynną rolę w tym procesie” (ust. 77);
63. wierzy, że w interesie krajowych organów kontroli leży posiadanie wiedzy, a tym samym odpowiedzialności za zbadanie, czy nie istnieją żadne rzeczywiste lub warunkowe zobowiązania w rozliczeniach krajowych wynikające z niepełnego przestrzegania przepisów unijnych;
64. wierzy, że krajowe organy kontroli mogą audytować systemy kontroli wewnętrznej ustanowione przez administrację krajową, a także legalność i prawidłowość transakcji leżących u ich podstaw, zawieranych w ich własnym kraju;

65. wzywa narodowe organy kontrolne do wywiązania się z odpowiedzialności w nadzorowaniu funduszy UE na szczeblu lokalnym tak, aby nie było konieczności tworzenia narodowych biur Trybunału Obrachunkowego;
66. uważa, że taka kontrola — skoncentrowana na działaniach realizowanych na poziomie krajowym — mogłaby przyczynić się do zwiększenia świadomości potrzeby skutecznej kontroli i pokierować parlamentarzystami z danych krajów w tworzeniu stanowiska rządu w Radzie ECOFIN; równocześnie zachęca komisje rozliczeń publicznych do omówienia tego zagadnienia z ich krajowymi urzędami kontroli;
67. sugeruje, aby rozważyć zaproszenie przedstawicieli krajowych organów kontrolnych i krajowych parlamentarnych komitetów kontroli budżetowej do przedstawiania rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego stosownym komisjom Parlamentu;

System kontroli wewnętrznej Komisji

Roczne sprawozdania z działalności i deklaracje

68. zauważa, że mimo pewnego postępu Trybunał nadal donosi, iż pewne kwestie powinny być poprawione;
69. wzywa państwa członkowskie zgodnie z dobrymi praktykami niektórych z nich, do zapewnienia, że krajowe organy kontrolne oraz, o ile ma to zastosowanie także regionalne będą publikować roczne sprawozdania z audytu w zakresie wydanych funduszy UE;
70. wyraża zaniepokojenie, że Trybunał nadal stwierdza, iż „opracowanie i wykorzystanie wskaźników przez Komisję pozostaje niewystarczające do prowadzenia ciągłego monitoringu jakości systemów kontroli wewnętrznej oraz legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń” (ust. 1.53); w pełni podziela zdanie Trybunału, na podstawie standardów INTOSAI, że organy zarządzające są odpowiedzialne za rozwój wskaźników, które pozwolą na dokładną ocenę postępu;
71. oczekuje, że Komisja, a szczególnie departamenty centralne odpowiedzialne za wytyczne dla rocznych sprawozdań z działalności i deklaracji, potraktują priorytetowo opracowanie wskaźników, które bezpośrednio wiążą się z prawidłowością i legalnością;
72. przyjmuje z zadowoleniem nawiązanie Trybunału do zastrzeżeń wyrażonych w 2003 r. i 2004 r. przez dyrektorów generalnych (tabela 1.2) i zauważa, że:
 - w przypadku pięciu z siedmiu sektorów w perspektywach finansowych, Trybunał zidentyfikował niedociągnięcia, które nie zostały ujęte w deklaracjach dyrektorów generalnych,
 - w przypadku trzech sektorów, deklaracje nie miały istotności dla wniosków pokontrolnych Trybunału,
 - w przypadku dwóch sektorów, deklaracje miały istotność po poprawkach,
 - w przypadku dwóch sektorów, deklaracje miały istotność od razu;
73. zachęca Dyрекcje Generalne Komisji do lepszego opisywania źródła ich potwierdzenia pewności oraz zapewnienia, że ich deklaracje są prawdziwym i rzetelnym odzwierciedleniem adekwatności ich zarządzania ryzykiem błędu w podstawowych transakcjach;

Sprawozdanie podsumowujące

74. przypomina, że w swojej rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium za 2003 r. zachęcał Komisję „do zamiany Rocznego Sprawozdania Podsumowującego na skonsolidowane poświadczenie o wiarygodności w sprawie kontroli finansowej i zarządzania w Komisji, jako całości” (ust. 62);
75. zauważa z rozczarowaniem, że Komisja „nie podejmie zalecanych działań”, jak stwierdzono w załączniku do sprawozdania skierowanego przez Komisję do Parlamentu Europejskiego w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o absolutorium za 2003 r. na takiej podstawie, że:

„Podsumowanie jest aktem, poprzez który Komisja wykonuje swoją polityczną odpowiedzialność, poprzez analizy rocznych sprawozdań z działalności i ich deklaracji oraz poprzez przyjmowanie stanowiska w najważniejszych zagadnieniach horyzontalnych, co obejmuje odpowiednie działania w odniesieniu do spraw wymagających naprawy na poziomie Komisji. Podejście to opiera się na reformie, która doprowadziła do decentralizacji odpowiedzialności za zarządzanie i obciążenie nią dyrektorów generalnych i szefów służb, pod nadzorem politycznym odpowiedniego Komisarza”;

76. podkreśla, że podczas gdy ostateczną odpowiedzialność za transakcje po reformie ponoszą obecnie — i słusznie — zarządzający linią (dyrektorzy generalni), to ostateczna odpowiedzialność za systemy kontroli musi leżeć w centrum, a nie na peryferiach; zauważa, że Trybunał Obrachunkowy popiera ten pogląd i wydał jasne zalecenie w tym zakresie (ust. 1.57);
77. nie jest przekonany, że ryzyko znajduje się pod kontrolą i jest zdania, że Komisja nie posiada wystarczającej podstawy do deklarowania, iż sytuacja jest „ogólnie zadowolająca”, jak to zrobiła na str. 7 wspomnianego wyżej komunikatu „Podsumowanie za rok 2004”;
78. zauważa, że roczne sprawozdania z działalności, a także ww. komunikat w sprawie „Podsumowania za rok 2004” są elementami systemu kontroli wewnętrznej oraz że kontrola wewnętrzna w Komisji nigdy nie będzie silniejsza niż stojąca za nią wola polityczna;
79. uważa — bez podawania jednego rozwiązania — że następujące środki stanowią minimum wymagane w celu ustawienia Kolegium na stanowisku, poprzez które mogłoby ono przestrzegać wymogów art. 274 Traktatu w odniesieniu do sytuacji w Komisji jako instytucji:
- ponieważ system kontroli wewnętrznej został opracowany przez Centralną Służbę Finansową DG ds. Budżetu, a ponieważ decentralizacja kontroli finansowej wymaga silnego nadzoru centralnego systemów kontroli działających w poszczególnych departamentach, dyrektor generalny tej Dyrekcji powinien wydać formalną opinię o jakości i skuteczności systemów kontroli wewnętrznej,
 - ponieważ sprawozdanie podsumowujące sporządzane jest przez Sekretarza Generalnego Komisji, oraz w celu wsparcia Komisji jako instytucji, w przyjęciu stanowiska w sprawie treści sprawozdania podsumowującego, Sekretarz Generalny, który posiada ostateczną operacyjną odpowiedzialność wykonawczą za działania administracyjne, powinien wydać formalne poświadczenie o wiarygodności w odniesieniu do jakości poszczególnych deklaracji wydanych przez zarządzających linią (dyrektorów generalnych),
 - audytor wewnętrzny Komisji powinien wydać swoją ocenę jakości i skuteczności kontroli, zgodnie z treścią rocznego sprawozdania z działalności organów zarządzających i sprawozdania podsumowującego w formie opinii z kontroli w odniesieniu do adekwatności poświadczenia o wiarygodności wydanego przez Sekretarza Generalnego,
 - Komisarz odpowiedzialny powinien dodatkowo podpisać — możliwie w formie negatywnego poświadczenia, aby uniknąć jakiegokolwiek osłabiania odpowiedzialności przypisanych intendentom — deklarację wydaną przez dyrektora generalnego, co stanowiłoby pomost między indywidualnymi poświadczeniami o wiarygodności wydanymi przez dyrektora generalnego a instytucjonalnym poświadczeniem o wiarygodności wydanym przez Kolegium;
80. w związku z tym zachęca Komisję do przekazania jej stanowiska na temat tych zagadnień właściwej przedmiotowo komisji w formie szczegółowego i pełnego sprawozdania wyjaśniającego i omawiającego wszystkie istotne zagadnienia; oczekuje, że Komisja, jeżeli nie będzie się zgadzać z tymi zagadnieniami, dokładnie wyjaśni w jaki inny sposób będzie w stanie otrzymać wymagane poświadczenie konieczne do przyjęcia odpowiedzialności na mocy art. 274 Traktatu;

Księgowy

81. przypomina, że w ust. 10 ww. rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium za 2003 r., zachęcał Komisję do podniesienia stanowiska księgowego do rangi dyrektora finansowego (CFO), który pełniłby rolę instytucjonalnej przeciwwagi na szczeblu kierowniczym dla 39 służb instytucji; żałuje, że zaproponowana modyfikacja rozporządzenia finansowego jest jeszcze daleko od wykonania tego zalecenia; w pełni zgadza się z twierdzeniem zawartym w ust. 53 opinii nr 10/2005 Trybunału Obrachunkowego w sprawie projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, że „proponowane zmiany [dotyczące roli księgowego] nie są wystarczająco radykalne, aby mogły rozwiązać problemy, którym próbują one zaradzić”;
82. podkreśla, że rola profesjonalnego księgowego wykracza poza zbieranie lub dodawanie liczb otrzymanych od intendentów; zwraca uwagę na fakt, że zwykły podpis księgowego nie będzie niczym ponad czysto kosmetyczną zmianę, dopóki nie będzie on mógł oświadczyć na własną odpowiedzialność, a nie tylko na podstawie informacji otrzymanych od dyrektorów generalnych, że sprawozdanie daje prawdziwy i rzetelny obraz stanu faktycznego;

83. powtarza swoje zalecenie, całkowicie zgodnie z najlepszymi praktykami sektora prywatnego, aby podnieść stanowisko księgowego do rangi dyrektora finansowego, ponoszącego specjalną odpowiedzialność za jakość sprawozdawczości finansowej Komisji i jej systemu kontroli wewnętrznej jako całości;
84. podkreśla, że dyrektor finansowy odpowiedzialny za jakość sprawozdawczości finansowej Komisji i jej systemu kontroli wewnętrznej musi posiadać odpowiednie kompetencje oraz odpowiednie środki, aby zapewnić taką jakość, oraz że obejmuje to środki badania poświadczeń od dyrektorów generalnych;
85. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji w celu podniesienia świadomości państw członkowskich dotyczącej ich odpowiedzialności na mocy art. 274 Traktatu, nie jest jednak zadowolony z niechęci Komisji do krytycznego spojrzenia na swoją własną odpowiedzialność na mocy tego samego artykułu; w związku z tym zachęca Trybunał do wydania opinii o przestrzeganiu tego artykułu przez Komisję, oraz stanowisku i roli księgowego i przyszłego dyrektora finansowego w środowisku księgowości memoriałowej;
86. pragnąłby również wiedzieć, czy w opinii Trybunału struktury kontroli wewnętrznej Komisji są zgodne z zaleceniami wydawanymi przez Komisję dla sektora prywatnego, zawartymi np. w komunikacie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie „Modernizacji prawa spółek i ulepszenia ładu korporacyjnego w Unii Europejskiej — plan postępu” (COM(2003)0284), i czy byłoby to pożądane;
87. zachęca Trybunał do poinformowania właściwej przedmiotowo komisji — przed końcem drugiego miesiąca po przyjęciu niniejszej rezolucji — czy zaakceptuje on zaproszenie do wydania takiej opinii i, w wypadku pozytywnej decyzji, do przedstawienia indykatywnego planu prac do realizacji;

Tworzenie sieci

88. zachęca Komisję do utworzenia sieci organizacji i organów kontroli finansowej (w tym do organizacji corocznego spotkania w obecności posłów z Komisji Kontroli Budżetowej), w której byłyby omawiane i wymieniane doświadczenia w zakresie unijnych systemów kontroli wewnętrznej (łącznie z audytem wewnętrznym), a także kwestie odpowiedzialności, a tym samym do mobilizowania bardziej skutecznej współpracy między państwami członkowskimi a Unią Europejską.
89. zachęca właściwą komisję do zapewnienia środków z budżetu unijnego na potrzeby takiej sieci;

Wskaźniki błędu, ryzyko błędu w granicach tolerancji i analiza kosztów i korzyści

90. uważa, że ogólny wskaźnik błędu będzie jedynie sygnałem, że coś jest złe, lecz nie wskaże co stanowi problem, i że potrzebne są szczegółowe informacje o pochodzeniu, częstotliwości, charakterze i wpływie finansowym błędów i czynników, w związku z którymi należy podjąć działania, które zabezpieczą przed wystąpieniem nowych błędów w przyszłości;
91. przyjmuje z zadowoleniem zmianę podejścia Trybunału Obrachunkowego związanego z poświadczeniem o wiarygodności w taki sposób, że obecnie głównym pytaniem jest to czy systemy nadzoru i kontroli, które zostały wdrożone na poziomie wspólnotowym i krajowym oferują Komisji odpowiednie zapewnienie co do legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń;
92. jest zdania, że definicja ryzyka błędu *ex-ante* w granicach tolerancji jest krokiem koniecznym w kontekście zdefiniowania wydajnych i skutecznych ram kontroli wewnętrznej;
93. uważa ponadto, że ryzyko błędu w granicach tolerancji w transakcjach leżących u podstaw rozliczeń może być określone tylko przy posiadaniu wiedzy o kosztach, jakie mają zostać przeznaczone na kontrolę wydatków; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte w ramach ww. Planu Działań na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej w celu oceny kosztów i korzyści kontroli;
94. uważa, jak stwierdzono w ust. 55 ww. opinii Trybunału Obrachunkowego nr 2/2004, że związek pomiędzy kosztami kontroli i korzyściami jakie ze sobą niosą jest bardzo ważnym aspektem strategii kontroli dla programu lub polityki oraz że w związku z tym musi on być „otwarty i przejrzysty”;

95. w związku z tym uważa, że równowaga pomiędzy kosztami kontroli i korzyściami z niej wynikającymi powinna być zatwierdzana przez władze polityczne i budżetowe (Parlament i Radę) na podstawie szczegółowego projektu Komisji, co tym samym oznaczałoby akceptację pewnego poziomu ryzyka błędu w granicach tolerancji; w związku z tym popiera inicjatywę Komisji w sprawie rozpoczęcia dialogu międzyinstytucyjnego w roku 2006;
96. równocześnie uważa, że różne obszary budżetowe mogą podlegać różnym poziomom ryzyka błędu w granicach tolerancji, w zależności od rodzaju i ryzyka danych transakcji;
97. zachęca Komisję do jak najbardziej szczegółowego wskazania, które obszary budżetu uważa za obciążone wysokim stopniem ryzyka, średnim stopniem ryzyka oraz niskim stopniem ryzyka oraz do odpowiedniego dostosowania swoich działań w zakresie kontroli i audytu;
98. zachęca Trybunał Obrachunkowy do wzięcia pod uwagę podczas sporządzania opinii z kontroli, stopnia akceptacji ryzyka określonego przez władze polityczne i budżetowe;

Trybunał Obrachunkowy

99. przypomina, że Prezes Trybunału Obrachunkowego, w przemówieniu do właściwej przedmiotowo komisji w Strasburgu w dniu 14 listopada 2005 r., powiedział, iż Trybunał „przygotowuje samocenę swojej organizacji i metod, po której zostanie przeprowadzona ocena partnerska”; zauważa, że od jego utworzenia w 1977 r. nie została przeprowadzona żadna niezależna weryfikacja pracy Trybunału; przyjmuje z zadowoleniem tę inicjatywę i rozumie, że ocena partnerska będzie oceną zewnętrzną, jak obecnie dzieje się to w państwach członkowskich, oraz że jej celem jest zbadanie jakości i wagi działań Trybunału oraz jasne wskazanie miejsc, w których Trybunał mógłby się uczyć od innych, w tym państw członkowskich oraz innych państw jak Stany Zjednoczone czy Nowa Zelandia;
100. wzywa, aby przy okazji rewizji ocenić czy środki Trybunału są wystarczające do osiągnięcia tych celów;
101. zachęca Trybunał, w ramach przygotowywania oceny partnerskiej, do skierowania do właściwej przedmiotowo komisji sprawozdania, w którym Trybunał w sposób krytyczny i profesjonalny przedstawi swoje silne i słabe strony oraz stwierdzi czy ład organizacyjny Trybunału pozwala mu na sprostanie obecnym standardom dotyczącym wydajności i skuteczności, własności i przewodnictwa; równocześnie zachęca Trybunał do stałego informowania właściwej przedmiotowo komisji i swojego głównego klienta o wszystkich głównych działaniach podejmowanych w ramach tego procesu oraz do przedstawienia komisji sprawozdania końcowego oraz przedstawiania sprawozdań pośrednich;
102. wzywa Trybunał do poważnego i szczegółowego rozważenia w swoim sprawozdaniu wprowadzenia do planu prac wzmocnionych technik mierzenia i oceny postępu w ustanawianiu skutecznych systemów kontroli finansowej;
103. przyjmuje z zadowoleniem wysiłki Trybunału zmierzające ku poprawie prezentacji wyników kontroli, a w szczególności wykorzystania tabel i wskaźników, takich jak ocena wdrożenia systemów zarządzania i kontroli w państwach członkowskich w odniesieniu do działań strukturalnych (załącznik 2 do rozdziału 4 i załącznik 1 do rozdziału 5 w sprawozdaniu rocznym); wyraża nadzieję, że w przyszłych sprawozdaniach zostanie rozszerzone użycie takich tabel i wskaźników;
104. uważa, że ocena porównawcza może być skutecznym narzędziem do oceny wysiłków podjętych przez państwa członkowskie w celu poprawienia zarządzania funduszami UE; wzywa w związku z tym do upublicznienia przez Komisję i Europejski Trybunał Obrachunkowy informacji o słabych i mocnych punktach systemów kontroli państwach członkowskich;
105. żałuje, że tabela w załączniku 1 do rozdziału 5 zawiera jedynie ograniczoną liczbę państw członkowskich i zachęca Trybunał do znalezienia sposobów, które pozwolą na wyraźniejsze i bardziej szczegółowe przedstawianie informacji na temat niedociągnięć w różnych sektorach i państwach członkowskich;
106. przypomina, że Parlament już w swoim sprawozdaniu z udzielenia absolutorium za rok 2003 Parlament wezwał do dalszego rozwoju metodologii DAS w celu uzyskania informacji dotyczących udoskonaleń, jakie następują z roku na rok w każdym sektorze w państwach członkowskich;
107. przypomina Trybunałowi, że jego służby operacyjne mogłyby zostać znacząco zwiększone poprzez zmniejszenie gabinetów członków Trybunału do jednej osoby;

KWESTIE SEKTOROWE

Przychody

108. zwraca uwagę, że wkłady obliczane na podstawie dochodu narodowego brutto (DNB) są obecnie najważniejszym źródłem przychodów Wspólnoty (dwie trzecie wszystkich przychodów w 2004 r.) i wyraża zaniepokojenie, że Trybunał przedstawia w swoich sprawozdaniach znaczące różnice w systemach nadzoru i kontroli w urzędach statystycznych państw członkowskich (ust. 3.48), ponieważ może to wpłynąć na jakość danych wykorzystywanych do obliczania wkładów państw członkowskich;
109. zachęca Komisję do informowania właściwej przedmiotowo komisji o tym jakie działania podjęła lub podejmie w celu poprawy rzetelności, porównywalności i kompleksowości rozliczeń krajowych;

Wspólna polityka rolna

110. zauważa z zadowoleniem, że Trybunał po raz pierwszy wydał pozytywne oświadczenie o wydatkach w ramach zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli i że uważa, iż system ten, po jego skutecznym wdrożeniu, będzie silnym instrumentem redukującym ryzyko nieprawidłowości wydatków;
111. zauważa również, że system nadal nie jest w pełni wdrożony w Grecji, a powinien być od 1993 r., oraz że Trybunał również po raz pierwszy podał powód takiej sytuacji, tj. fakt że „związki zawodowe rolników kontrolują wprowadzanie wszelkich danych do systemu komputerowego”; zauważa ponadto, że „szacunkowe konsekwencje finansowe tych nieprawidłowych zmian wynoszą przynajmniej 10 000 000 euro” oraz że „dla całego okresu składania wniosków kwota ta może być znacznie wyższa” (ust. 4.8); zauważa, że rząd grecki oddalił te wnioski i że od listopada 2005 r. prowadzi negocjacje z Komisją w celu uregulowania tej kwestii; jest zdania, że to rząd grecki, a nie związki zawodowe rolników, powinien kontrolować wprowadzanie danych;
112. zauważa, że w obecnym systemie korekty są zbyt często opłacane przez podatników, a nie przez ostatecznego beneficjenta, który popełnił błąd; jest zdania, że w związku z tym korekty powinny mieć jedynie zapobiegawczy i zniechęcający wpływ na beneficjentów i zarządzających;
113. zauważa niezadowolenie Trybunału z zakresu pracy jednostek certyfikujących (ust. 4.60) ponieważ nie pozwala on na uzyskanie bezpośredniego zapewnienia, że informacje przedstawione przez zgłaszających roszczenie i wykorzystane przez agencje płatnicze do obliczenia należnych płatności, są właściwe, a tym samym, że płatności są zgodne z prawem i prawidłowe; wyraźnie zachęca Komisję do postawienia organom certyfikującym wymogu testowania działania kontroli na pierwszym poziomie;
114. w pełni popiera punkt widzenia Trybunału, że kontrole prowadzone przez Komisje po dokonaniu płatności, wymagające wizyty w zaledwie trzech państwach członkowskich są zbyt ograniczone (ust. 4.58), aby umożliwić komisji stwierdzenie, że otrzymała ona „uzasadnione zapewnienie odnośnie do zgodności z przepisami wspólnotowymi dotyczącymi wydatków”;

Sprawozdanie specjalne nr 9/2004 w sprawie środków dotyczących leśnictwa w ramach Polityki Rozwoju Obszarów Wiejskich

115. podziela krytyczny pogląd Trybunału, że nie istnieje wspólnie stosowana definicja lasów i innych terenów leśnych w UE, mimo że już 10 lat temu ONZ ustanowiła ogólną definicję lasów i terenów leśnych; zdecydowanie zaleca, aby Komisja wprowadziła minimum wspólnej terminologii, np. zestaw definicji w zależności od różnych stref klimatycznych w Unii; zwraca się do Komisji o korzystanie z tych wspólnych definicji w celu lepszego określenia środków i wydatków dotyczących leśnictwa w Unii Europejskiej;
116. uważa za niedopuszczalne, że akredytacja organizmów płatniczych z funduszu EFOGR w niektórych państwach członkowskich nie została zakończona od czasu ich przystąpienia; wzywa Komisję do zakończenia prac w możliwie najkrótszym czasie, zważywszy, że w nadchodzących latach znaczące kwoty zostaną przyznane EFOGR i dalsze przedłużanie spowoduje późne lub spóźnione płatności dla tych państw członkowskich;

117. obserwuje brak spójności między siedmioletnim okresem programowania od 2000 r. do 2006 r. dla unijnych środków dotyczących zalesiania oraz funduszy przeznaczonych do wykorzystania w tym okresie z jednej strony, oraz z drugiej — głównym instrumentem zalesiania składającym się z premii rocznej na hektar wypłacanej beneficjentom przez 20 lat w celu zrehabilitowania straty wynikającej z przekwalifikowania terenów rolniczych na lasy; wyraża ubolewanie z powodu ustaleń Trybunału, że kwoty premii w znacznym stopniu przekraczają środki przeznaczone na ten program; obawia się, że w konsekwencji personel Komisji nie będzie koncentrować się na bieżących celach, ale będzie musiał zajmować się zarządzaniem wypłatami premii; uważa, że rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, jest pierwszym krokiem w dobrym kierunku, ponieważ redukuje program rekompensat z 20 do 15 lat; zwraca się do Komisji o przedłożenie kolejnych projektów w celu naprawienia sytuacji;

Sprawozdanie specjalne nr 3/2005 dotyczące rozwoju obszarów wiejskich: weryfikacja wydatków agroekologicznych

118. zauważa, że środki agrośrodowiskowe stanowią integralną część zreformowanej wspólnej polityki rolnej Unii, chociaż weryfikacja wydatków na środowisko może stanowić problem ze względu na swój pracochłonny charakter i wymóg posiadania bardzo wyspecjalizowanej wiedzy;
119. zwraca uwagę, że dobre praktyki narodowe mogą stanowić wzór dla wszystkich państw członkowskich, np. niemiecka dwustopniowa metoda weryfikacji Dobrej Praktyki Rolniczej, z ogólną kontrolą 5 % rolników oraz dodatkową, bardziej szczegółową kontrolą 1 % rolników; wzywa odpowiedzialne organy do poprawy i lepszego wykorzystania lokalnej wiedzy i wskaźników, możliwie poprzez częściowe wykorzystanie środków na wsparcie techniczne w nowym rozporządzeniu w sprawie rozwoju obszarów wiejskich w celu zwiększenia tej wiedzy;
120. wzywa Komisję, w celu lepszego wykonania jej obowiązków, do oceny możliwego do zweryfikowania charakteru poddziałań przy dokonywaniu akceptacji programów z zakresu rozwoju obszarów wiejskich;
121. przywiązuje dużą wagę do wydajnego i odpowiedzialnego wykorzystania budżetu unijnego oraz do stosowania zasady, że inicjatywy, które są w niewystarczającym stopniu możliwe do zweryfikowania nie powinny być finansowane ze środków publicznych;
122. w związku z tym uważa, że Komisja, Rada i Parlament powinny zapewnić, aby zasada ta była lepiej przestrzegana przy wdrażaniu projektów w ramach łącznych wydatków na rolnictwo i środowisko naturalne na okres planowania 2007 — 2013, bez zwiększania kosztów kontroli i biurokracji;

Działania strukturalne

123. w pełni zgadza się z Trybunałem, w jego twierdzeniu że „państwa członkowskie odpowiadają w pierwszej kolejności za zarządzanie działaniami i kontrolę wydatków, jak również za czuwanie nad prawidłowością i legalnością transakcji leżących u podstaw rozliczeń, za pośrednictwem systemów weryfikowanych przez krajowe organy kontrolne” (ust. 5.7); przypomina Komisji i Trybunałowi, że wobec braku odpowiedniej procedury kontrolnej programów strukturalnych, nie ma bezpośredniej i przejrzystej podstawy certyfikacji wydatków państw członkowskich;
124. wyraża w związku z tym zaniepokojenie następującymi poważnymi kwestiami, które ujawnił Trybunał (ustęp 5.48):
- „niedociągnięcia w systemach zarządzania i kontroli w przypadku wszystkich programów, które znalazły się w próbie kontrolnej zarówno dla okresu 1994-1999, jak i 2000-2006”,
 - w odniesieniu do okresu 2000-2006 „większość zbadanych systemów wymaga wprowadzenia zróżnicowanego zakresu udoskonaleń, by w pełni odpowiadały podstawowym wymogom przepisów w zakresie skutecznych rutynowych kontroli zarządczych i/lub niezależnych kontroli operacji przeprowadzanych na próbie kontrolnej”,
 - „liczne błędy w zakresie legalności i prawidłowości wydatków wykazanych w deklaracjach, na podstawie których Komisja dokonała płatności w roku 2004”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, str. 1.

125. zachęca Komisję i państwa członkowskie do niezwłocznego podjęcia wszelkich koniecznych działań w celu podniesienia „rutynowych kontroli” do wymaganego standardu;
126. zwraca uwagę, że w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, agencje płatnicze mogą przydzielać pewne zadania oddelegowanym organom, ale rzeczywiste płatności nigdy nie mogą podlegać żadnej delegacji; zauważa, że w ten sposób agencja płatnicza pozostaje w pierwszej kolejności odpowiedzialna za wszelkie decyzje, z których wynikają rzeczywiste płatności; uważa, że obecna sytuacja w obszarze działań strukturalnych, w której organy zarządzające mogą delegować decyzje o dokonaniu rzeczywistych płatności, osłabia skuteczną kontrolę i równowagę; w związku z tym zwraca się do Komisji o szybkie i dokładne rozwiązanie tego problemu;
127. uważa, że potrzebna jest poprawa jakości kontroli, a nie jej zwiększenie, a także zapewnienie, że prawidłowość i legalność transakcji leżących u podstaw rozliczeń musi wynikać z lepszej pierwotnej kontroli, przed zaakceptowaniem wniosków, podczas wdrażania działań i przed dokonaniem ostatecznej wypłaty, a nie za pośrednictwem kontroli Komisji na miejscu;
128. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, że kontrole te zostaną zainwestowane odpowiednie środki oraz że będą one pokierowane we właściwy sposób; wzywa Komisję do wspierania tych działań poprzez rozpowszechnianie dobrych praktyk w tym obszarze;
129. wzywa państwa członkowskie do zainwestowania większych zasobów w działania informacyjne skierowane do beneficjentów, w celu uświadomienia im warunków finansowania, prawdopodobieństwa ich kontroli i konsekwencji naruszenia warunków;
130. zauważa, że duża liczba krajowych, regionalnych i lokalnych biur oraz departamentów w państwach członkowskich zaangażowanych w zarządzanie i kontrolę działań strukturalnych sprawia, że konsolidacja sprawozdań z kontroli, zgodnie z propozycją, na centralnym poziomie państw członkowskich jest koniecznym i wydajnym sposobem ułatwienia sprawowania lepszej kontroli;
131. zauważa, że działania strukturalne w przyszłości mogłyby stanowić niemal połowę przydzielonych środków w budżecie Wspólnoty i w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia proponowanych deklaracji sektorowych na poziomie państw członkowskich;
132. uważa, że niezależność organów zarządzania i kontroli ma ogromną wagę i zachęca Komisję do dokonywania ustaleń w celu akceptacji przez Komisję organów zarządzania i kontroli ustanowionych na poziomie krajowym;
133. zachęca Komisję do jak najszybszego przedstawienia projektu, który wymagałby, aby organ kontroli zaproponowany w regulacjach dotyczących okresu 2007-2013 certyfikował roszczenia wysuwane w sprawie wszelkich funduszy strukturalnych Wspólnoty w danym roku, a nie tylko roszczenia dotyczące programów na lata 2007-2013, ponieważ wydatki w ramach programów na okres 2000-2006 trwają do 2010;
134. podkreśla, że Komisja we współpracy z państwami członkowskimi powinna zapewnić, aby doświadczenia wyniesione z zakończonych programów na okres 1994-1999, były wykorzystane w latach 2000-2006 oraz późniejszych w realizacji programów funduszy strukturalnych i projektów w ramach Funduszu Spójności; zauważa, że wymaga to także, aby państwa członkowskie zapewniły przedłożenie krajowych dokumentów dotyczących zamknięcia w odpowiedni sposób i w odpowiednim czasie;
135. zachęca Komisję do przedstawiania co sześć miesięcy tabeli wyników przedstawiającej postęp państw członkowskich w zakresie wydajnego wdrożenia systemów nadzoru i kontroli opisanych w regulacjach;

Polityki wewnętrzne, w tym badania

136. zwraca się do Komisji o wypracowanie maksymalnej liczby standardowych procedur w zakresie polityki wewnętrznej, ułatwiający tym samym kontrolę finansową i redukujący ciężar administracyjny dla beneficjentów; w szczególności wzywa Komisję do zastosowania się do wielokrotnie powtarzanej porady Trybunału i ustanowienia wspólnego lub zintegrowanego systemu informatycznego na potrzeby zarządzania piątym, szóstym i następnymi programami ramowymi na rzecz badań, rozwoju technologicznego i działań demonstracyjnych;

137. zauważa, że Komisja podziela obawy Trybunału dotyczące stałego wysokiego poziomu ryzyka błędów wynikającego z nieprawidłowych deklaracji kosztów sporządzanych przez ostatecznych beneficjentów; jest przekonany, że uproszczenie procedur przyczyniłoby się do naprawienia tego problemu; w związku z tym zwraca się do Komisji, aby uważnie przeanalizowała sugestie Trybunału w tym zakresie;

Zatrudnienie i Sprawy Socjalne

138. zwraca uwagę, że w zakresie działań strukturalnych Trybunał Obrachunkowy ponownie stwierdził istnienie niedociągnięć w systemach administracyjnych i kontrolnych, i wzywa w szczególności państwa członkowskie do ich pilnego usunięcia korzystając z pomocy krajowych organów kontroli i właściwych niezależnych instytucji;
139. zgadza się z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego dotyczącym zwiększenia liczby kontroli projektów na miejscu; w związku z tym ubolewa, że Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia nie przeprowadziła dostatecznych kontroli w celu potwierdzenia wniosków dotyczących systemów administracyjnych i kontrolnych w państwach członkowskich w okresie 2000-2006;
140. wzywa państwa członkowskie, Komisję, a w szczególności właściwe dyrekcje generalne do skutecznego połączenia swych działań, zgodnie z zasadami dobrej woli i należytego zarządzania finansami, w celu zapewnienia właściwego wykorzystania środków, szczególnie tych pochodzących z funduszy strukturalnych;
141. zgadza się z opinią, że systemu elektronicznego, wprowadzonego przez Dyrekcję Generalną ds. Zatrudnienia w celu monitorowania zaleceń w dziedzinie kontroli, nie można uznać za skuteczny i zachęca Komisję do przygotowania raportu na temat dobrych praktyk w dziedzinie kontroli zarządzania wydatkami na płaszczyźnie krajowej i oceny wyników wykorzystania wszelkiego rodzaju zasobów finansowych;
142. wyraża ogólne zadowolenie w związku z postępami osiągniętymi w zakresie wskaźnika wykonania; stwierdza, że przypuszczalnie jest to również rezultat zastosowania zasady n+2;
143. zgadza się z wnioskami z oceny inicjatywy wspólnotowej INTEGRA na rzecz przeciwdziałania społecznemu wykluczeniu w miejscu pracy i wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do dalszego podejmowania wysiłków w celu zapewnienia większej spójności społecznej;
144. wyraża ogólne zadowolenie w związku ze wskaźnikiem wykonania linii budżetowych w dziedzinie zatrudnienia i spraw socjalnych, który należy przypisać lepszemu zarządzaniu przez Komisję;
145. stwierdza, że w politykach wewnętrznych wciąż brak jest dostatecznego poświadczenia wiarygodności w odniesieniu do zgodności z prawem i prawidłowości płatności; wzywa Komisję do stałego sprawdzania możliwości upraszczania systemów zwrotu kosztów, a także jaśniejszego formułowania procedur i wytycznych dla różnych programów;
146. w związku z wątpliwościami wokół przyjmowania wniosków o udział w programach wspólnotowych, wzywa Komisję do podjęcia konkretnych kroków w celu uproszczenia procedur;

Środowisko Naturalne, Zdrowie Publiczne i Bezpieczeństwo Żywności

147. uważa ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności za zadowalający;
148. wzywa Komisję do rozwijania dalszej pomocy dla podmiotów ubiegających się o nią w kontekście wieloletnich programów; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki w celu lepszego ukierunkowania zaproszeń do składania ofert oraz do zapewnienia większej pomocy wnioskodawcom, aby zapobiec składaniu wstępnych wniosków w niedopuszczalnej formie lub o niskiej jakości; dostrzega jednak konieczność dalszej pracy w celu zadawalającego rozwiązania tej sytuacji;

149. stwierdza, że poziomy płatności w zakresie polityki ochrony zdrowia i bezpieczeństwa żywności wyniosły poniżej 80 %; ma świadomość trudności w planowaniu niezbędnych środków na pokrycie płatności, ponieważ dokonywanie rozliczeń przez beneficjentów i kontrahentów znacznie wykracza poza zakres kontroli Komisji; wzywa jednakże Komisję do dokładnego zbadania jej własnych procedur w celu stwierdzenia, czy możliwa jest poprawa wdrażania środków na pokrycie zobowiązań;
150. wskazuje na fakt, że zgodność z postanowieniami administracyjnymi i finansowymi Rozporządzenia Finansowego nie powinna prowadzić do zbędnych opóźnień w przyznawaniu funduszy lub wyborze projektów do sfinansowania;

Rynek Wewnętrzny i Ochrona Konsumentów

151. z zadowoleniem przyjmuje podjęte do tej pory przez Komisję kroki mające na celu usunięcie zagrożenia w zarządzaniu dotacjami, w efekcie czego działania konsumentów nie są przedmiotem uwag Trybunału; podobnie, z zadowoleniem przyjmuje brak krytycznych uwag na temat działań polityki rynku wewnętrznego jak i polityki celnej;
152. uznaje praktyczne trudności, które piętrzą się przez Komisją, gdy usiłuje pogodzić wymaganie by, obciążenie administracyjne nakładane na podmioty ubiegające się o dotacje w ramach odpowiednich programów było jak najłżejsze, z obowiązkiem zapewnienia rzetelnego zarządzania finansami, zgodnego z przepisami wykonawczymi rozporządzenia finansowego;
153. podkreśla, że należy zapewnić właściwą realizację corocznych ogłoszeń o składanie wniosków na poszczególne projekty ochrony konsumentów; wzywa Komisję do wykorzystania doświadczenia zdobytego w trakcie realizowania obecnego programu ochrony konsumentów przy planowaniu nowego programu na lata 2007-2013, który pozwoliłby na lepsze wyposażenie alternatywnych beneficjentów w celu podejmowania zamierzonych działań;
154. podkreśla potrzebę, jaką przywiązuje do skutecznej realizacji uwag Trybunału w zakresie zdolności prowadzenia wewnętrznego audytu oraz niespełnienia akceptowanych standardów;

Transport i Turystyka

155. zwraca uwagę na fakt, że w sprawozdaniu rocznym Trybunał Obrachunkowy stwierdził znaczny wzrost działań w zakresie kontroli wewnętrznych w Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu (DG TREN), gdzie wartość poddanych kontroli kontraktów wzrosła z 52 920 000 EUR w 2003 r. do 504 000 000 EUR, a całkowita wartość korekt na korzyść Komisji wzrosła z 2 530 000 EUR w 2003 r. do 14 910 000 EUR;
156. zwraca także uwagę, że zdaniem Trybunału, DG TREN powinna podjąć dalsze kroki w kierunku realizacji swych celów w zakresie kontroli, czyli 20 % projektów oraz 35 % całkowitych kosztów projektów, zdefiniować standardowe zestawienia kosztów oraz dokonać rozróżnienia na badania i prace dla celów kontroli;
157. z zadowoleniem stwierdza fakt, że w wyniku uwag Trybunału zawartych w poprzednich sprawozdaniach rocznych, w roku 2004 przyjęto nowy model decyzji Komisji zawierający bardziej precyzyjną definicję wydatków kwalifikujących się do finansowania i wydatków, które się do niego nie kwalifikują;
158. wyraża zaniepokojenie faktem, że przy wykorzystaniu 93 % środków na pokrycie zobowiązań w zakresie bezpieczeństwa transportu, skorzystano jedynie z 60 % środków na pokrycie płatności;
159. wyraża rozczarowanie faktem wykorzystania jedynie 25 % środków na pokrycie zobowiązań oraz 11 % środków na pokrycie płatności w dziedzinie ochrony praw pasażerów;
160. zwraca uwagę na inną dziedzinę o niskim poziomie wykorzystania funduszy, a mianowicie program Marco Polo (środki na pokrycie płatności), z powodów wykraczających poza kontrolę Wspólnoty oraz wskazuje, że w istocie nie zrealizowano wielu zaliczek, ponieważ niektóre projekty nie były na tyle kompletne, aby można było uzyskać dla nich gwarancje bankowe, a w przypadku innych użyto niewłaściwych formularzy gwarancji bankowych;

161. z zadowoleniem odnotowuje, że wykorzystano 100 % środków na pokrycie zobowiązań i 95,82 % środków na pokrycie płatności dostępnych dla ważnej pozycji budżetowej TEN-T, co prowadzi do wniosku, że zwiększenie środków w ramach tej pozycji w przyszłości jest niezbędne;

Kultura i Edukacja

162. popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego, zawarte w rozdziale 6 jego sprawozdania rocznego na temat polityk wewnętrznych, dotyczące konieczności zmniejszenia ryzyka błędów, w szczególności w świetle szczególnych cech charakteryzujących beneficjentów dotacji w ramach programów UE z dziedziny edukacji, kultury, młodzieży i mediów;
163. przyjmuje z zadowoleniem odpowiedzi udzielone przez Komisję dotyczące kontynuacji jej starań na rzecz usprawnienia systemów kontroli wewnętrznej poprzez realizację działań przewidzianych w komunikacie na temat harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej;
164. podkreśla znaczenie, jakie dla Komisji ma finansowanie obszarów trudności proceduralnych i „wąskich gardeł” w zarządzaniu projektami napotykanymi przez beneficjentów dotacji przy zarządzaniu projektami; wzywa właściwe służby Komisji do rozpoznania rozwiązań i przygotowania ich w formie lekcji do opanowania i rozpowszechnienia pomiędzy beneficjentami, jak również do wykorzystywania dla potrzeb udoskonalenia nakładów na procedury wewnętrzne;
165. przypomina, że będzie przywiązywać ogromną wagę do tymczasowych sprawozdań oceniających i sprawozdań oceniających ex-post, dotyczących przyszłych programów „Uczenie się przez całe życie”, „Kultura”, „Media”, „Młodzież” i „Obywatele dla Europy”, jak również zaleca stosowanie w szerszym zakresie wskaźników oceny;
166. podkreśla znaczenie wzmacniania procedur opartych na zasadzie wielojęzyczności w odniesieniu do zaproszeń do składania wniosków skierowanych do obywateli i potencjalnych beneficjentów programów UE;
167. zwraca uwagę na niski wskaźnik wykonania niektórych kluczowych linii budżetowych dotyczących prasy i komunikacji oraz stwierdza, że przynosi to szkodę efektywnej polityce komunikacyjnej, mogącej we właściwy sposób odzwierciedlić bieżącą potrzebę przeprowadzenia debaty dotyczącej przyszłości Unii;

Równość płci

168. zwraca uwagę, że 2004 r. był rokiem rozszerzenia Unii Europejskiej, a głównym priorytetem dla budżetu było czynne wspieranie procesu integracji dziesięciu nowych państw członkowskich,
169. wyraża ubolewanie, że sprawozdanie w sprawie udzielenia absolutorium nie zawiera wielu istotnych informacji na temat tego w jaki sposób budżet odpowiedział na ten priorytet, szczególnie w zakresie równych szans dla kobiet w rozszerzonej Unii Europejskiej;
170. przypomina Komisji, że na mocy Traktatu Nicejskiego na bardzo szeroki wachlarz polityk i działań wspólnotowych należy spojrzeć z perspektywy równości szans;
171. ponawia swój wniosek do Komisji zawarty w rezolucji Parlamentu z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie finansowania z uwzględnieniem kwestii płci⁽¹⁾ i wyraża ubolewanie, że sprawozdanie w sprawie udzielenia absolutorium nie daje mu możliwości oceny wpływu budżetu z punktu widzenia problematyki związanej z płcią; wyraża ubolewanie z powodu braku danych odnośnie środków budżetowych przeznaczonych, w ramach różnych linii budżetowych, na promowanie równości płci;
172. domaga się, by istotne informacje w sprawie polityk w zakresie włączania problematyki płci do głównego nurtu życia społecznego i politycznego, zostały ujęte w każdym sprawozdaniu w sprawie absolutorium; wyraża ubolewanie, że Komisja nie przekazała tych informacji; ponawia swoje żądanie o uwzględnienie w sprawozdaniu w sprawie udzielenia absolutorium danych odnoszących się specyficznie do problematyki płci;
173. z zadowoleniem przyjmuje postęp osiągnięty na poziomie wykonania budżetu na rok 2004 w zakresie wszystkich celów i okresu programowania funduszy strukturalnych, co przełożyło się na osiągnięcie wskaźnika wykorzystania środków na płatności w wysokości 99 %, czyli znacznie wyższego niż ten osiągnięty w 2003 r. (89 %);

(¹) Dz.U. C 74 E z 24.3.2004, str. 746.

174. zauważa, że wskaźnik wykorzystania środków na płatności w ramach programu „Daphne” jest niski, choć zgadza się z uzasadnieniem Komisji odnośnie konieczności utrzymania wysokiej jakości standardów w projektach wspieranych przez ten program;
175. wzywa państwa członkowskie, Komisję oraz jej właściwe dyrekcje generalne do podjęcia skutecznej współpracy, w dobrej wierze i zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami, w dążeniu do rzetelnego wykonania zaangażowanych środków, w szczególności funduszy strukturalnych;
176. biorąc pod uwagę niepewność dotyczącą przyjęcia propozycji udziału w różnych programach wspólnotowych, wzywa Komisję do przyjęcia praktycznych rozwiązań mających na celu ułatwienie procedury i obniżenie wydatków powstałych w trakcie przedłożenia wyżej wymienionych propozycji;

Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

177. z zadowoleniem przyjmuje postępy w wykonaniu budżetu w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; wyraża jednak głębokie ubolewanie z powodu wciąż bardzo niskiego poziomu dokonanych płatności (według Trybunału Obrachunkowego 83,8 % w porównaniu do 68 % w 2003 r.), co prowadzi do znaczącego wzrostu nieuregulowanych zobowiązań (reste à liquider — RAL) z 160 000 000 EUR do 238 000 000 EUR; wzywa Dyрекcję Generalną ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa do dalszego doskonalenia wykonania budżetu oraz do zmniejszenia zobowiązań RAL;
178. z ubolewaniem stwierdza, że w swoim sprawozdaniu w sprawie budżetu na rok 2004 Trybunał Obrachunkowy ponownie musiał dać wyraz swoim obawom, dotyczącym wykonania przez państwa członkowskie budżetu Funduszu na rzecz Uchodźców oraz w szczególności słabości systemu kontroli; podkreśla, że należy ustanowić odpowiednie mechanizmy sprawowania kontroli przez państwa członkowskie w celu zapewnienia właściwej realizacji programów nowych perspektyw finansowych w ramach wspólnego zarządzania; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie we właściwym czasie odpowiedniego szkolenia urzędników państw członkowskich w zakresie nowych programów;
179. z ubolewaniem przyjmuje fakt, że Komisja wciąż nie przyjęła rozporządzenia finansowego dotyczącego Eurojustu;

Działania zewnętrzne

180. zwraca się z wnioskiem do Komisji, aby zgodnie z zaleceniami Trybunału, wyjaśniła z agencjami ONZ prawo dostępu Trybunału do projektów zarządzanych przez te agencje, w celu umożliwienia Trybunałowi prowadzenie koniecznych kontroli na miejscu;
181. zwraca się z wnioskiem do Komisji, aby poinformowała ona właściwą przedmiotowo komisję w Parlamencie kiedy i dlaczego dokonuje istotnego wkładu na rzecz agencji ONZ;
182. zwraca się z wnioskiem do Trybunału, aby poinformował w jaki sposób wkłady UE mogą pozostać identyfikowalne w rodzinie ONZ oraz zwraca się z wnioskiem do Trybunału, aby przedstawił zalety finansowania działań poprzez ONZ, a nie poprzez Komisję w obszarze stosunków zewnętrznych;
183. wyraża swoje zaniepokojenie w odniesieniu do obserwacji Trybunału dotyczących organizacji wdrażających projekty; tj. niedociągnięcia w ich systemach kontroli wewnętrznej oraz znaczna liczba błędów w zawieranych przez nie transakcjach; wzywa Biuro Współpracy EuropeAid, aby w swojej ogólnej ocenie ryzyka zwróciło szczególną uwagę na poziom wdrażania oraz aby zintensyfikowało kontrole w organizacjach wdrażających;
184. zwraca się do Komisji, aby zapewniła, iż informacje o wszystkich kontrolach, łącznie z tymi, które były zakontraktowane przez delegacje oraz organizacje wdrażające, zostały umieszczone w systemie informacji finansowej CRIS prowadzonej przez Biuro Współpracy EuropeAid, łącząc je tym samym z odpowiednimi informacjami w zakresie monitoringu projektów i udostępniając je służbom centrali; z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do zbadania tego projektu, wzywa jednak Komisję do wdrożenia zalecenia Trybunału Obrachunkowego w możliwie najkrótszym terminie;

185. dostrzegając reakcję EuropeAid na prośbę Parlamentu Europejskiego o większą przejrzystość, i w pełni wspierając potrzebę wprowadzenia lepszego systemu kontroli, wyraża ubolewanie z powodu zdecydowanego skomplikowania nowych procedur, które są kłopotliwe, a ich wdrożenie zajmuje zbyt wiele czasu; podkreśla konieczność rzeczywistego ich uproszczenia, nie tracąc z oczu pierwotnego celu; dlatego z zadowoleniem przyjmuje decyzję EuropeAid dotyczącą uproszczenia procedur w zakresie oceny przedkładanych mu wniosków począwszy od 1 lutego 2006 r. w celu zmniejszenia obciążeń nakładanych na wnioskujące organizacje w zakresie dokumentów uzasadniających i potwierdzających kwalifikowalność;
186. nalega na położenie równego nacisku zarówno na jakość programu, jak i poziom zobowiązań i wypłat;
187. zachęca Komisję, aby poinformowała właściwą przedmiotową komisję o jej aktualnych konkretnych środkach i przyszłych planach zmniejszenia ryzyka związanego z wdrażaniem i finansowaniem projektów w szczególnie korupcyjnym środowisku, ze słabymi kontrolami i równowagą oraz strukturami ładu kierowniczego; doceniłby także opinię Komisji czy i w jakim stopniu można zarządzać wynikającym z tego ryzykiem zgodnie z zasadami Traktatu;
188. ponawia swoją opinię, iż znaczne koszty dodatkowe związane z dekoncentracją muszą być uzasadnione konkretnymi rezultatami; z zadowoleniem przyjmuje dokonaną przez Trybunał ocenę efektywności funkcjonowania dekoncentracji w delegacjach, o którą zabiegała Komisja Spraw Zagranicznych Parlamentu w swojej opinii w sprawie absolutorium na rok 2002; jednakże odnotowuje stwierdzenie Trybunału, iż „niektóre obszary” procesu planowania, „w których pojawiły się problemy, wymagają dalszego monitorowania”;
189. dostrzega trudności związane z przygotowywaniem sprawozdań w sprawie wyników osiągniętych przez pojedynczych darczyńców w kontekście zbiorowych działań darczyńców; z żalem przyjmuje jednak zamiar Komisji wprowadzenia w kontekście polityki rozwoju „podejścia opartego na wynikach”, podczas gdy nie została określona metodologia pozwalająca zmierzyć poszczególne wyniki współpracy Wspólnoty w stosunku do kluczowych celów stawianych przez Milenijne Cele Rozwoju (MCR);
190. zgadza się z opinią Trybunału Obrachunkowego, że istnieje potrzeba wprowadzenia obiektywnych, przydatnych i zrozumiałych wskaźników pozwalających zmierzyć wydajność pomocy (Specjalne sprawozdanie nr 4/2005, ust. 63); wierzy, że wskaźniki te zostaną wprowadzone na okres 2007-2013;
191. z żalem przyjmuje, że całość zgłoszonych przez Komisję środków przeznaczonych na podstawowe kształcenie i opiekę zdrowotną w 2004 r. wynosiła jedynie 4,98 %, co znacznie odbiegało od 20 %-owego standardu ustanowionego przez Parlament; wzywa do konstruktywnego dialogu z Komisją w sprawie poprawienia tego wyniku;
192. nalega na nadanie większego znaczenia głównym Milenijnym Celom Rozwoju w dziedzinie zdrowia i edukacji podczas kolejnej rundy krajowych dokumentów strategicznych;
193. z zadowoleniem przyjmuje sektorowe wsparcie budżetowe ⁽¹⁾ jako środek na zwiększenie poziomu finansowania edukacji i zdrowia; uważa, że rozwiązanie to jest bardziej wydajne niż ogólne wsparcie budżetowe, nawet jeżeli łączy się z postęпами w danych sektorach;
194. wyraża uznanie dla wkładu Komisji do programu wydatków publicznych i odpowiedzialności finansowej (PEFA), który pomaga zredukować ryzyko związane ze wsparciem budżetowym; odnotowuje jednak uwagę Trybunału Obrachunkowego, że podział odpowiedzialności za program wydatków publicznych i odpowiedzialności finansowej pomiędzy Biurem Współpracy EuropeAid i Dyrekcją Generalną ds. Rozwoju „przynosi pozytywne rezultaty wyłącznie dzięki dobrym stosunkom interpersonalnym” (Specjalne sprawozdanie nr 2/2005, ust. 65);
195. gratuluje Komisji, że od wprowadzenia reformy zarządzania pomocą zewnętrzną, co roku zwiększa zarówno poziom zobowiązań, jak i poziom płatności również na rzecz reorganizacji EuropeAid w celu zapewnienia lepszego wsparcia zdecentralizowanym delegacjom; podziela niepokój Komisji ⁽²⁾, czy delegacje będą dysponowały na czas pracownikami o odpowiednich kwalifikacjach, zwłaszcza w dziedzinie finansów, zarządzania kontraktami i audytu;

⁽¹⁾ Odpowiedź na pytanie 1.4, ankieta DEVE.

⁽²⁾ Odpowiedź na pytanie 5,2, ankieta DEVE.

196. z zadowoleniem przyjmuje średnie zwiększenie personelu na zarządzane 10 000 000 EUR z 4,1 w 1999 r. do 4,8 w 2004 r.; z żalem przyjmuje, że ten wynik pozostaje znacznie poniżej średniej dla Europejskich darczyńców i obecnie ma tendencję spadkową
197. wzywa Komisję do zapewnienia, że zdolności administracyjne w zakresie polityki rozwoju w Bułgarii i Rumunii zostaną wzmocnione zanim państwa te przystąpią do UE.

Sprawozdanie specjalne nr 10/2004 dotyczące przeniesienia zarządzania pomocą zewnętrzną WE na delegacje Komisji

198. wzywa Komisję do poprawy jej wskaźników kosztów oraz do przyspieszenia prac nad opracowywaniem wskaźników szybkości i jakości realizacji pomocy, w celu umożliwienia lepszej oceny kosztów i korzyści procesu przenoszenia;
199. zachęca Komisję do dalszej poprawy jakości pomocy świadczonej przez centralę na rzecz delegacji;
200. zachęca Komisję do kontynuowania jej wysiłków w celu zapewnienia, że zapotrzebowanie na personel zarówno w centrali, jak i w delegacjach zostanie zaspokojone oraz do dalszego ulepszania szkoleń;
201. wzywa Komisję do zwiększenia jej wysiłków i podjęcia próby zredukowania opóźnień we wdrażaniu projektów, które mają miejsce poza delegacjami;
202. przyjmuje z zadowoleniem działania podjęte przez Komisję w celu uproszczenia i harmonizacji procedur finansowych i umownych;
203. podkreśla, że 24 standardy kontroli wewnętrznej stosowane obecnie w delegacjach muszą być stosowane skutecznie;
204. zwraca się z wnioskiem do Trybunału o przedstawienie sprawozdania, w jaki sposób finansowane są organizacje pozarządowe, jaka powinna być definicja organizacji pozarządowej zdaniem Trybunału, jaki procent środków organizacji pozarządowych finansowany jest przez Komisję, jaka część finansowania Komisji pochodzi od podmiotów prywatnych, niezwiązanych z żadnym organem rządowym, oraz o przeanalizowanie korzyści płynących z projektów wdrażanych raczej przez organizacje pozarządowe, a nie przez firmy prywatne;
205. zwraca się ponadto z wnioskiem do Trybunału o przedstawienie odrębnego całościowego badania właściwego wykonania linii budżetowej 19-04 Europejskiej Inicjatywy na rzecz Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), ustanowionej przez Parlament Europejski w 1992 r.;

Sprawozdanie specjalne nr 4/2005 dotyczące zarządzania przez Komisję współpracą gospodarczą w Azji

206. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału dotyczące zarządzania przez Komisję współpracą gospodarczą w Azji; zwraca uwagę na stwierdzenie przez Trybunał braku ukierunkowania wydatków, a jednocześnie na konkluzję, iż projekty panazjatyckie ucierpiały wskutek nadmiernie skomplikowanych procedur składania wniosków; z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie, że skontrolowane projekty objęły pomocą znaczną liczbę beneficjentów; popiera zalecenia udzielone Komisji, aby procedury składania wniosków nie były nadmiernie skomplikowane, aby przedstawicielstwa udzielały należytej pomocy wnioskodawcom, a także aby skupić większą uwagę na trwałości projektu;
207. zachęca Komisję, aby wyjaśniła ramy operacyjne dla unijnej pomocy Azji, skoncentrowane na małej liczbie lepiej zdefiniowanych kluczowych priorytetów, co z kolei mogłoby ułatwić poprawę podstaw koniecznych dla skutecznego wdrażania pomocy i umożliwiłoby przyjęcie stanowiska bardziej skoncentrowanego na wynikach i wpływie;
208. wzywa Komisję do nasilenia wysiłków na rzecz opracowania odpowiednich wskaźników, które posłużą do mierzenia postępów oraz wzywa do zapewnienia niezbędnego monitoringu w celu oceny otrzymanych wyników;

209. oczekuje, że Komisja wprowadzi do obecnego przeglądu rozporządzenia finansowego i rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ odpowiednie uproszczenie procedur umownych oraz procedur związanych z udzielaniem grantów, szczególnie w odniesieniu do projektów małej skali, tak aby możliwe było osiągnięcie elastyczności w zastosowaniu zasad wraz z wydajnością i dobrym zarządzaniem finansowym;

Działania przedakcesyjne

210. zachęca Komisję do ponownego przemyślenia projektów przedakcesyjnych w zakresie lepszego zdefiniowania i uproszczenia celów i warunków; zgadza się z Trybunałem, że ograniczyłyby to ryzyko błędów we wdrożeniu; jest przekonany, że uproszczenie projektów ułatwiłoby też ocenę wyników;
211. przyznaje, że Komisja musi wspierać władze krajowe państw przystępujących w kontrolowaniu przez nie wydatków unijnych w sposób w pełni zdecentralizowany; obserwuje, że równocześnie Komisja nadal musi kompensować niedociągnięcia w zarządzaniu finansowym państw przystępujących poprzez utrzymywanie kontroli *ex-ante* w rękach delegacji; uważa, że właściwe zarządzanie ryzykiem w tym obszarze oznacza osiągnięcie przez Komisję równowagi między tymi dwoma biegunami;
212. odnotowuje, że Trybunał orzekł, iż zdolność Bułgarii i Rumunii do zarządzania pozostaje w dalszym ciągu słaba; wyraża uznanie dla dokonanych już postępów i nalega, by władze bułgarskie i rumuńskie nadal dążyły do poprawy zarządzania pomocą przedakcesyjną, by w ten sposób przygotować się do skuteczniejszego wykorzystania funduszy strukturalnych; jednocześnie nalega, by Komisja poprawiła zarządzanie funduszami i ich właściwe ukierunkowanie;

Wydatki administracyjne

Sprawy dotyczące agencji

213. z przyjemnością zauważa, że Komisja przedstawiła projekt Porozumienia Międzyinstytucjonalnego, zgodnie z wnioskiem Parlamentu w jego sprawozdaniach w sprawie absolutorium dla agencji za 2003 r.; wzywa Radę do jak najszybszego rozpoczęcia negocjacji w celu zawarcia porozumienia na podstawie projektu Komisji, przy uwzględnieniu zasad ustalonych przez Parlament w swojej rezolucji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie ram operacyjnych dla europejskich agencji regulacyjnych ⁽²⁾ i w swojej rezolucji z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie europejskich agencji regulacyjnych ⁽³⁾;
214. zauważa, że rozporządzenie finansowe zostało zaprojektowane przede wszystkim dla Komisji; jest świadom, że ramowe rozporządzenie finansowe agencji ⁽⁴⁾, oraz kolejne poszczególne rozporządzenia finansowe dla każdej agencji ⁽⁵⁾ zostały zaprojektowane w taki sposób, aby jak najściślej przestrzegać ogólnego rozporządzenia finansowego; zwraca uwagę, że rozporządzenie finansowe, które odpowiada Komisji, nie zawsze musi odpowiadać mniejszym agencjom; zwraca się do Komisji o zapewnienie, że potrzeby agencji zostaną prawidłowo wzięte pod uwagę w obecnej reformie rozporządzenia finansowego;
215. uważa za konieczne, aby zwiększyć odpowiedzialność agencji dla skutecznego użycia pieniędzy płatników UE i dlatego uważa, że agencje muszą być odpowiedzialne przed właściwymi komisjami Parlamentu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, str. 119.

⁽³⁾ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2005)0460.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 72).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 1.

216. uważa, że agencje prawdopodobnie potrzebują więcej pomocy przy rekrutacji niż większe instytucje, które częściej posiadają większą i bardziej doświadczoną funkcję administracyjną, po której pomoc można sięgnąć przy takich zadaniach; wzywa Europejskie Biuro Doboru Kadr (EPSO), aby pozytywnie odpowiedziało na wnioski o pomoc w zakresie rekrutacji kierowane z agencji; zwraca się do Komisji o udostępnienie agencjom innych służb horyzontalnych, takich jak służby szkoleniowe czy prawne;
 217. zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania w sprawie stanu kontroli wewnętrznych w agencjach, opisując dostępne możliwości agencji w zakresie kontroli wewnętrznych, oraz jakie służby kontroli wewnętrznych zostały udostępnione przez Komisję zarówno na potrzeby kierowania kontrolami, jak i samych kontroli;
 218. zauważa, że nieudane zastosowanie przez ONZ postanowień porozumienia finansowego podpisanego przez Komisję i ONZ w sprawie Europejskiej Agencji Odbudowy uniemożliwia często Trybunałowi Obrachunkowemu zastosowanie odpowiedniej kontroli finansowej płatności i dokumentów dotyczących kontraktów nadzorowanych lub zarządzanych przez UNMIK (Misję ONZ w Kosowie); odnotowuje deklarację zastępcy specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ o zapewnieniu pełnego dostępu do wszystkich dokumentów na wniosek Trybunału; wzywa jednakże Komisję do dokonania przeglądu porozumienia finansowego wraz z ONZ; jest zdania, że możliwe wycofanie Europejskiej Agencji Odbudowy nie powinno odbywać się zgodnie z wcześniej ustalonym terminarzem, lecz powinno zależeć od ekonomicznych i politycznych kryteriów i rozwoju przy pełnym wykorzystaniu wartości dodanej agencji w kategoriach kompetencji i know-how rozwijanych w przeciągu lat oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie projektu umożliwiającego rozważenie, po dokonaniu odpowiedniej końcowej oceny, czy mandat Agencji Odbudowy może być zmieniony w taki sposób, aby istniejące know-how i kompetencje mogły być wykorzystywane do udzielania pomocy w odbudowie gdziekolwiek jest to konieczne, np. w Iraku, Afganistanie, Pakistanie, Indiach i krajach dotkniętych tsunami, w ramach drugiego etapu po zajęciu się najpilniejszymi potrzebami humanitarnymi przez Biuro Pomocy Humanitarnej;
 219. wzywa Komisję do udzielenia pomocy Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska w rozwiązaniu sporu z władzami duńskimi dotyczącego zwrotu niewłaściwie zapłaconych podatków;
 220. z rozczarowaniem odnotowuje, że konflikt między Komisją a Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej dotyczący zapłaty składek emerytalnych obciążających pracodawcę nadal nie został nierozwiązany; wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków zmierzających do rozwiązania tego konfliktu.
-